

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2161	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω (Ματθ. 25,31-46) 3 Μαρτίου 2019 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἔχουμε δίκη!

Δὲν χρειάζονται, ἀγαπητοί μου, κηρύγματα ἄσήμερα· **χρειάζονται δάκρυα**. Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 25,31-46) εἶνε τὸ πιὸ φοβερὸ ὅλου τοῦ ἔτους· ἀστράφτει καὶ βροντᾷ! Ἔνας ἅγιος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα, ἄρχισε νὰ ὀμιλῇ γιὰ τὴ μέλλουσα Κρίσι, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ· τὰ μάτια βούρκωσαν, τὰ χεῖλη πάγωσαν, ἡ γλῶσσα τραύλιζε, οἱ λογισμοὶ του σταμάτησαν. Κ' ἐγώ, ἀδελφοί μου, δὲν ἔχω δύναμι γιὰ νὰ παρουσιάσω μπροστὰ σας τὴ φρικτὴ εἰκόνα τῆς **μελλούσης Κρίσεως**.

Ἔνα μόνο λέω, ὅτι τὸ εὐαγγέλιο σῆμερα φωνάζει σὲ ὅλους μας· **Ἐτοιμασθῆτε γιατί ἔχουμε δίκη!** καὶ εὐτυχῆς μὲν ὅποιος κερδίσῃ τὴ δίκη· δυστυχῆς δέ, αἰωνίως, ὅποιος τὴ χάσῃ. Τί κάνει ὅποιος λάβῃ κλησὶ γιὰ δικαστήριον, τί κάνει ὅταν ἔχη δίκη; Προετοιμάζεται· προσπαθεῖ νὰ βρῇ μάρτυρες ὑπερασπίσεως καὶ δικηγόρον ἱκανό· ἕως ὅτου ἔρθῃ ἡ μέρα τῆς δίκης εἶνε ἐναγώνιος, κι ὅταν καθίσῃ στὸ ἐδώλιο πασχίζει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κατηγορία.

Αὐτὰ γιὰ ὅποιαδήποτε δίκη, καὶ τὴν πιὸ μικρὴ. Ἐν τούτοις γιὰ τὴ δίκη αὐτὴ πού λέει σῆμερα τὸ εὐαγγέλιο, μόνο γι' αὐτὴν, τὴν παγκόσμια Κρίσι, **ὁ κόσμος μένει ἀδιάφορος**. Γιατί ἄραγε; Τί εἶν' αὐτὰ πού λέει τὸ Εὐαγγέλιο, παραμύθια; δὲν εἶνε κάτι πού θὰ συμβῇ; Πῶς μένουμε ἀδιάφοροι κ' οἱ καρδιές δὲν συγκινουῦνται; πῶς δὲν ἔχουμε φόβον, τὸν ἴδιον τοῦλάχιστον πού ἔχουμε σ' ἕνα ἐπίγειον δικαστήριον; Τί συμβαίνει;

Ἔχουμε συνηθίσει. Ἐρχόμαστε στὴν ἔκκλησία, ἀνάβουμε τὸ κερί μας, προσκυνοῦμε τὶς εἰκόνας, μὰ **δὲν σκεπτόμαστε τί μᾶς περιμένει**. Ζοῦμε, τρέχουμε, χωρὶς νὰ βλέπουμε τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ. Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; σὰν ἕνα διαβάτη, πού περπατᾷ σ' ἕνα δημόσιον δρόμον, τὸν ρωτᾷς, –Ποῦ πηγαίνεις; κι αὐτὸς σοῦ ἀπαντᾷ· –Δὲν ξέρω. Ἡ σὰν ἕνα ἐπιβάτη πού ἀνεβαίνει σ' ἕνα τραῖνον ἢ λεωφορεῖον καὶ δὲν ξέρει ποῦ θὰ κατεβῇ. Ἐπάρχει τέτοιος ὁδοιπόρος ἢ ἐπιβάτης; Ὁχι ἀσφαλῶς. Νά ὅμως ἕνας

ταξιδιώτης πού δὲν ξέρει ποῦ πηγαίνει· εἶνε ὁ ἄνθρωπος πού ζῇ χωρὶς σκοπὸν στὴ ζωὴ του.

Ἄν πιάσῃς κ' ἕνα μικρὸ παιδί καὶ τὸ ρωτήσῃς –Τί τάξι πᾶς; θὰ σοῦ πῇ –Στὴν τελευταία τοῦ δημοτικοῦ. –Μετὰ ποῦ θὰ πᾶς; –Στὸ γυμνάσιον, μετὰ στὸ λύκειον, μετὰ στὸ πανεπιστήμιον. Ρωτᾷς κ' ἕνα φοιτητὴ, –Ὅταν τελειώσῃς τὸ πανεπιστήμιον τί θὰ κάνῃς; –Θὰ πάω στρατιώτης, μετὰ θὰ πιάσω δουλειά, μετὰ θὰ παντρευθῶ νὰ κάνω οἰκογένεια, μετὰ θ' ἀγοράσω οἰκόπεδον, θὰ χτίσω σπιτί, θὰ πάρω αὐτοκίνητον. –Μετά; –Μετὰ θὰ γίνω συνταξιούχος καὶ θὰ γεράσω πιά. –Καὶ μετά;... Ἐδῶ μὲ δυσκολία θὰ πῇ· –Ἐ, μετὰ ἔρχεται ὁ θάνατος. –Καὶ ὕστερα; –**Ἐπὶ ὕστερα τέλος!**...

Αὐτὸ βέβαιον μπορεῖ νὰ τὸ πῇ ὅποιος δὲν πιστεῦει στὸ Θεόν. Ἄλλὰ ἐσύ, πού ἔρχεσαι σῆμερα στὴν ἔκκλησίαν, τέτοια ἅγια ἡμέρα τῶν Ἀπόκρεω, τί ἄκουσες στὸ εὐαγγέλιον; **Ὁχι τέλος!** δὲν τελειώνει ἡ ζωὴ μας μὲ τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη. Ποιὸς τό 'πε; Ὁ τάφος δὲν εἶνε τὸ τέρμα τῆς ζωῆς, εἶνε ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς.

Τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ ἀπλό, εἶνε ἕνα ἐρώτημα· **ἢ ὑπάρχει Θεός, ἢ δὲν ὑπάρχει**. Ἄλλὰ, ἀδελφοί μου, ποιὸς πού διαθέτει λίγο μυαλὸν τολμάει νὰ πῇ πῶς δὲν ὑπάρχει Θεός; Αὐτὸ εἶνε παράλογον, ἀφροσύνη. «*Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός*» (Ψαλμ. 13,1). **Ἐπάρχει Θεός!** καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει, εἶνε δίκαιος· κ' ἐφ' ὅσον εἶνε δίκαιος, δὲν μπορεῖ παρὰ θὰ τιμωρῇ ὅσους παραβαίνουν τὸ νόμον του.

Τί βλέπουμε ὅμως στὸν κόσμον αὐτόν; Συχνὰ **ὁ ἐγκληματίας δὲν τιμωρεῖται**. Στούς χίλιους δρᾶστες τιμωρεῖται ἕνας· οἱ 999 μένουσιν ἀτιμώρητοι. Στὴν Ἀμερικὴν μπροστὰ σὲ πλῆθος κόσμου σκοτώθηκε ὄχι ἕνας ἄσχημος ἄνθρωπος ἀλλὰ ὁ πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν (ὁ Τζὼν Κέννεντυ), καὶ ἐπὶ μέρες, σὲ μία τόσο ὀργανωμένη χώρα, δὲν μποροῦσαν νὰ πιάσουν τὸ δράστη. Ἔτσι τὰ περισσότερα ἐγκλήματα μένουσιν ἀτιμώρητα. Καὶ μόνο ἀτιμώρητα;

Βλέπουμε συχνά τὸ ἐξῆς παράδοξο· αὐτὸν ποὺ ζῆ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ μὲ τιμιότητα νὰ κάθεται σ' ἓνα ὑπόγειο, νὰ κυκλοφορῆ μὲ σακκάκι τρύπιο, νὰ ἔνε παραγκωνισμένος, νὰ θεωρῆται ἡλίθιος· καὶ τὸν ἄλλο, τὸν ἔξυπνο, τὸν «ἄτσιδα», αὐτὸν ποὺ καταπατεῖ θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, νὰ πλουτίζη καὶ **νὰ εὐτυχῆ**. Λοιπὸν, ποῦ εἶνε ἡ δικαιοσύνη;

Χθὲς εἶχα γράμμα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, ἓνας νέος τριάντα ἐτῶν μοῦ γράφει· Πάτερ, εἶμαι στενοχωρημένος. Γεννήθηκα σ' ἓνα χωριὸ τῆς Πελοποννήσου. Ἀπὸ μικρὸς ἔβλεπα τὸ ἄδικο, μεγάλωσα μέσα στὴν ἀδικία· στὸ σχολεῖο ἀδικία, στὸ στρατὸ ἀδικία, στὸ ἐργοστάσιο ἀδικία. Ἀηδίασα. Ἄς φύγω, εἶπα, νὰ πάω στὰ ξένα νὰ δῶ δικαιοσύνη. Πάω στὴ Γερμανία ἀδικία, πάω στὴ Γαλλία ἀδικία, πάω στὴν Ὀλλανδία ἀδικία, πάω στὴν Ἀγγλία ἀδικία, ἦρθα στὴν Αὐστραλία ἀδικία... **Κλονίζομαι στὴν πίστι**. Ὑπάρχει Θεός;

Ὑπάρχει, ἀγαπητέ μου. Ὅσοι στὸν κόσμον αὐτὸν βλέπετε τὸ κακὸ νὰ θριαμβεύη, τὸν ἀσεβῆ καὶ ἄπιστο νὰ εὐτυχῆ καὶ τὸ κακὸ νὰ στεφανώνεται, ἀκούσατε σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει· ὅτι **δὲν τελειώνουν ἐδῶ τὰ ἀνθρώπινα**. Εἶνε ψέμα, καραμέλλα τοῦ σατανᾶ, αὐτὸ ποὺ ἀκοῦμε, ὅτι «ἐδῶ εἶνε ἡ κόλασι, ἐδῶ καὶ ὁ παράδεισος». Ὁχι! Τὰ ἐγκλήματα θὰ τιμωρηθοῦν, ἡ ἀρετὴ θὰ στεφανωθῆ, τὸ καλὸ θὰ βραβευθῆ. Δὲν εἶνε τὰ πράγματα ὅπως τὰ φαντάζεται ὁ κόσμος, εἶνε ὅπως τὰ λέει τὸ Εὐαγγέλιο.

Ὑπάρχει Θεός. Ὅπως λέω πολλές φορές, ὑπάρχει ἓνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ἓνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκούει ὅλα, κ' ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα· καὶ θὰ ἴρθη ἡ ὥρα ποὺ ὁ καθένας θὰ δώσῃ λόγον γιὰ τὰ ἔργα του. Κι ὄχι μόνο γιὰ τὰ ἔργα, ἀλλ' ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ λόγια τὰ ἀπερίσκεπτα καὶ τὶς σκέψεις μας τὶς πονηρές. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· θὰ τιμωρηθῆ ὄχι μόνο ἡ μοιχεία ἀλλὰ κ' ἓνα βλέμμα πονηρὸ (βλ. Ματθ. 5,28), ὄχι μόνο ὁ φόνος ἀλλὰ καὶ τὸ μῖσος· «*Πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί*» (Α' Ἰω. 3,15). **Ὅλα τ' ἁμαρτήματα**, τὰ ἐν ἔργῳ τὰ ἐν λόγῳ καὶ τὰ ἐν διανοίᾳ, **θὰ βροῦν τὴν τιμωρία τους**.

—Μὰ δὲν τιμωροῦνται. Πότε θὰ τιμωρηθοῦν;

Δὲν ἦταν δύσκολο στὸ Θεό, κάθε στιγμὴ ποὺ ἁμαρτάνει ἄνθρωπος νὰ πέφτῃ ἀπ' τὰ οὐράνια κ' ἓνας κεραυνὸς στὸ κεφάλι του. Μὰ τότε δὲν θὰ ζοῦσε κανεὶς, γιατί ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί, ἔστω κι ἂν ζήσουμε μόνο μία ἡμέρα πάνω στὴ γῆ (βλ. Ἰωβ 4,17· 14,4-5· πρβλ. Παροιμ. 20,9). Δὲν τιμωρεῖ ὁ Κύριος τὰ ἁμαρτήματα καὶ ἐγκλήματα ὅλα, διότι **περιμένει τὴ μετάνοιά μας**, νὰ ποῦμε τὸ «*Ἥμαρτον*», τὸ «*Ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ*» (Λουκ. 15,18,21· 18,13). Δὲν τὰ τιμωρεῖ ὅλα,

γιατὶ θέλει ἀκριβῶς νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος κόσμος **ὑπάρχει καὶ ἄλλο κριτήριο**, ὅπου θὰ κριθοῦμε ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι.

* * *

Θέλω, ἀγαπητοί μου, σήμερα στὸ σπίτι ν' ἀνοίξετε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ **νὰ διαβάσετε** προσεκτικὰ μία καὶ δυὸ καὶ τρεῖς φορές αὐτὴ **τὴν περικοπὴ** τῆς μελλούσης Κρίσεως.

Τελειώνω μ' ἓνα ἀνέκδοτο. Ἦταν σὲ μιὰ πόλι κάποιος ποὺ δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτα, καὶ διασκέδαζε μὲ τοὺς φίλους του. Μιὰ μέρα ὁμως, ἐκεῖ ποὺ γλεντοῦσαν —ὅπως γίνεται τώρα—, χτυπάει ἡ πόρτα κ' ἓνας κλητήρας ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ ἀνακοινώνει, ὅτι σὲ λίγες μέρες ὁ βασιλιάς τὸν καλεῖ νὰ δικαστῆ γιὰ κάτι ποὺ εἶχε κάνει πρὶν ἀπὸ χρόνια. Μόλις πῆρε τὴν κλήσι αὐτὸς παρέλυσε, ἔπεσαν ἀπ' τὰ χέρια του τὰ πιρουνία, ἔγινε μελαγχολικός. Οἱ φίλοι ἀκούγοντας αὐτὰ σηκώθηκαν κ' ἔφυγαν. Αὐτὸς ἔμεινε ἄπυκνος. Τὸ πρῶν πῆρε μὲ σειρὰ τὰ σπίτια τους, χτυποῦσε καὶ ἔλεγε· —Φίλε, δικάζομαι, ὑπάρχει φόβος νὰ καταδικαστῶ σὲ θάνατο, σὲ παρακαλῶ ἔλα νὰ μὲ υπερασπίσῃς στὸ δικαστήριον. —Δὲν εὐκαιρῶ, τοῦ εἶπαν ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο. «Ἐνας μόνο τοῦ εἶπε· —Θὰ ἔρθω· ἀλλὰ ξέρεις, βασιλιάς εἶν' αὐτός, τὸν φοβᾶμαι· θὰ σὲ συνοδεύσω μέχρι τὴν πόρτα, μέσα ὁμως δὲν θὰ μπῶ...»

Καταλαβαίνετε; Παραβολικός εἶνε ὁ λόγος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ γλεντοῦσε εἶμαι ἐγώ, εἶσαι σύ, εἴμαστε ὅλοι, ποὺ ζοῦμε ἀμελῶς, μὰ κάποτε θὰ μᾶς καλέσῃ ὁ Κύριος νὰ δώσουμε λόγο τῶν πράξεών μας. Θὰ ζητοῦμε τότε συμπάραστασι ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους, καὶ κανένας δὲν θὰ μπορῆ νὰ βοηθήσῃ· ὅποιος μᾶς ἀγαπάει θὰ μᾶς συνοδεύσῃ μέχρι τὴν πόρτα τοῦ δικαστηρίου, ὡς τὸ νεκροταφεῖο δηλαδὴ ποὺ θὰ μᾶς θάψουνε· παραπέρα, τὴν ὥρα τῆς δίκης, κανεὶς. «*Ὡ ποία ὥρα τότε...*» (αἴν. Κυρ. Ἀπόκρ.)! **Δὲν εἶνε παραμύθια αὐτά**. Ὅλα μπορεῖ νὰ ἔνε ψέμα, ἓνα δὲν εἶνε ψέμα, τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24, 35. Λουκ. 21,33, βλ. & Μάρκ. 13,31).

Λοιπὸν, ἀδέρφια μου, σήμερα - αὔριο ἔχουμε δίκη, θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ δίκαιος Κριτής. Προετοιμασθῆτε, **βρῆτε μάρτυρες υπερασπίσεως**. Ἐκεῖ οἱ μόνοι ποὺ θὰ μᾶς συνοδεύσουν εἶνε τὰ **καλὰ ἔργα**· ἡ πίστι, ἡ ἐλπίδα, ἡ ἀγάπη. Μακάριοι ὅσοι θὰ ἔχουμε τὸ εἰσιτήριο αὐτό, ὥστε νὰ βρεθοῦμε ἔτοιμοι μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς υπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων νὰ βροῦμε ἔλεος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φρικτῇ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**